

Боровъ

А! Г-нъ Борисъ! Елате, елате. Азъ ще излъза. Елате вие (Излиза).

Борисъ (като унесенъ)

Азъ ходихъ тамъ, насреща... Видѣхъ ги... И дветѣ си лежаха едно до друго, като близначета... Видѣхъ го... Жената каза: защото по-често дохождатъ да го гледатъ, свикнало е и се смѣе... Усмихна ми се... Прострѣ и дветѣ си ржчички... Мънички ржчички... (Поглежда Аничка) Аничке, ти не си виновна за мене... Ше идемъ ли и ние въ Соколовецъ? Тримата? Съгласна ли си?

Аничка

Борьо!

Борисъ

Аничке! (Прегръщатъ се).

Аничка (върху гърдитѣ на Бориса)

Нали ще сме щастливи? О колко си добъръ! Колко си добъръ!...

Завеса